

พระธรรมดาเนียล - หนึ่งร้อยสี่สิบ

พระสัญญาประการสุดท้าย: การเปิดเผยบทบาทของเอลียาห์ก่อนถึงวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า

Jeff Pippenger

2024-03-16

พระสัญญาประการสุดท้ายแห่งพันธสัญญาเดิมคือ

ก่อนถึงวันอันยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า เอลียาห์จะมา

จงระลึกถึงธรรมบัญญัติของ โมเสสผู้รับใช้ของเรา ซึ่งเราได้บัญชาแก่เขาที่โฮเรบสำหรับชนอิสราเอลทั้งสิ้น พร้อมทั้งกฎเกณฑ์และคำพิพากษา ดูเถิด เราจะส่งเอลียาห์ผู้เผยพระวจนะมายังพวกเจ้าก่อนวันที่ยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจะมาถึง และเขาจะหั่นใจของบิดาทิ้งหลายไปหาบุตรทิ้งหลาย และหั่นใจของบุตรทิ้งหลายไปหาบิดาของตน เกือบกว่าเราจะมาและลงโทษแผ่นดินโลกด้วยคำสาปแช่ง มาลาคีย์ 4:4-5

เอลียาห์ผู้มาก่อน “วันอันยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวของพระยาห์เวห์” นั้น เป็นทั้งผู้สื่อสารซึ่งเป็นปัจเจกบุคคล และเป็นขบวนการที่สัมพันธ์กับข่าวสารซึ่งผู้สื่อสารนั้นประกาศ ดังนั้น

เอลียาห์ที่ถูกส่งมาจึงคือหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันผู้ซึ่งไม่ลิ้มรสความตาย ดังเช่นที่เอโนคและเอลียาห์เป็นภาพแทน พวกเขาคือผู้ที่ถูกยกขึ้นเป็นธงสัญญาณในเวลาที่กฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งจะมาถึงในไม่ช้านั้นปรากฏขึ้น

เอลียาห์ในวาระสุดท้ายยังได้รับการเป็นตัวแทนโดยยอห์นผู้ให้บัพติศมาด้วย

แต่ยอห์นมิได้เป็นตัวแทนของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน

เขาเป็นตัวแทนของผู้ที่เข้าร่วมขบวนการและยอมรับข่าวสารของผู้สื่อสารแห่งวาระสุดท้าย ซึ่งต่อมาถูกสันตะปาปาปาปาในโมงแห่งวิกฤตกฎหมายวันอาทิตย์ที่เริ่มต้นขึ้นเมื่อกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งกำลังจะมาถึงเริ่มมีผล และสิ้นสุดลงเมื่อมีคาเอลทรงลุกขึ้น และสันตะปาปาก็มาถึงจุดจบของตนโดยไม่มีผู้ใดช่วยเหลือ

เอลียาห์ถูกนำเสนอไว้บนภูเขาคาร์เมล และยอห์นถูกนำเสนอไว้ในห้องจัดเลี้ยงของเฮโรด

พยานทางประวัติศาสตร์ทั้งสองนั้นชี้บ่งถึงประชากรของพระเจ้าในวาระสุดท้ายสองกลุ่ม

ซึ่งถูกนำเสนอไว้ในวิวรณ์บทที่เจ็ด คือ หนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน และฝูงชนเป็นอันมาก

ซึ่งสอดคล้องกับภูเขาคาร์เมลและงานเลี้ยงวันประสูติของเฮโรด

เส้นคำพยากรณ์ทั้งสองนั้นให้จุดอ้างอิงอันมั่นคงสำหรับการระบุองค์ประกอบต่าง ๆ ของศิรัษที่แปด

ซึ่งเป็นหนึ่งในเจ็ดศิรัษในวิวรณ์บทที่สิบเจ็ด อย่างรอบคอบ พร้อมด้วยรายละเอียดเชิงพยากรณ์ที่เพียงพอ

เพื่อให้ชัดเจนว่าอย่างไรและเพราะเหตุใดประธานาธิบดีคนสุดท้าย

ซึ่งเป็นประธานาธิบดีคนที่แปดซึ่งเป็นหนึ่งในเจ็ด จึงกลายเป็นเหตุการณ์ใหญ่แห่งสหรัฐอเมริกา

ในความเคลื่อนไหวสุดท้ายของอาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์

เมื่อถึงกฎหมายวันอาทิตย์ สหภาพสามฝ่ายก็สำเร็จขึ้น

“โดยกฤษฎีกาที่บังคับใช้สถาบันของอำนาจพระสันตะปาปา อันเป็นการละเมิดต่อพระบัญญัติของพระเจ้า

ชาติของเราจะตัดขาดตนเองจากความชอบธรรมโดยสิ้นเชิง

เมื่อโปรเตสแตนต์จะยื่นมือข้ามเหวลึกไปจับมือกับอำนาจแห่งโรม

เมื่อเขาจะเอื้อมข้ามห้วงลึกไปประสานมือกับลัทธิวิญญาณนิยม

เมื่อภายใต้อิทธิพลของสหภาพสามประการนี้

ประเทศของเราจะปฏิเสธทุกหลักการแห่งรัฐธรรมนูญของตนในฐานะรัฐบาลโปรเตสแตนต์และสาธารณรัฐ

และจะจัดให้มีการเผยแพร่ความเท็จและความหลอกลวงของพระสันตะปาปา เมื่อนั้นเราขอมารู้ได้ว่า

เวลาสำหรับการกระทำอันน่าอัศจรรย์ของซาตานมาถึงแล้ว และอวสานก็ใกล้เข้ามาแล้ว” Testimonies, volume 5, 451.

กระนั้น ในภาพเปรียบเทียบนี้มีลำดับอยู่ และลำดับนั้นเป็นหัวข้อหนึ่งในพระวจนะที่ทรง دلใจ เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อมี “กฤษฎีกา” ซึ่งในแง่หนึ่งเป็นเหตุการณ์เดียว แต่แท้จริงแล้วเป็นลำดับของเหตุการณ์ที่ละเอียดอย่างยิ่ง ณ “กฤษฎีกา” นั้น สหรัฐอเมริกายุติการเป็นอาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ ซึ่งหมายความว่า ณ ที่นั้นเองอาณาจักรที่เจ็ดได้เริ่มต้นขึ้น แต่อาณาจักรที่เจ็ดยินยอมมอบอาณาจักรของตนแก่สัตว์ร้าย เมื่อผู้พยากรณ์เท็จพ่ายแพ้ พญานาคก็เข้ารับตำแหน่งของมัน และทันทีที่มันก็มีอบครึ่งหนึ่งแห่งอาณาจักรของมันแก่สัตว์ร้าย

ที่ภูเขาคาร์เมล มีผู้เผยพระวจนะของพระบาอัลสี่ร้อยห้าสิบคน และมีผู้เผยพระวจนะแห่งเสารูปเคารพสี่ร้อยคนซึ่งอยู่ในสะมาเรีย กินอาหารที่โต๊ะของเยเซเบล

บัดนี้จงใช้คนไป และให้รวบรวมอิสราเอลทั้งสิ้นมาหาข้าพเจ้าที่ภูเขาคาร์เมล ทั้งผู้พยากรณ์ของพระบาอัลสี่ร้อยห้าสิบคน และผู้พยากรณ์แห่งปาเสาศักดิ์สิทธิ์สี่ร้อยคน ผู้ซึ่งกินอาหารที่โต๊ะของเยเซเบล 1 พงศกษัตริย์ 18:19

เอลียาห์ระบุว่า การเผชิญหน้ากันที่ภูเขาคาร์เมลเป็นข้อพิพาท มิใช่เพียงประเด็นว่าใครคือพระเจ้าแท้เท่านั้น หากยังเป็นข้อพิพาทว่าผู้ใดคือผู้เผยพระวจนะที่แท้จริงด้วย

แล้วเอลียาห์กล่าวแก่ประชาชนว่า “ข้าพเจ้า คือข้าพเจ้าแต่ผู้เดียว ยังเหลืออยู่เป็นผู้เผยพระวจนะของพระยาห์เวห์ แต่ผู้เผยพระวจนะของพระบาอัลมีสี่ร้อยห้าสิบคน” 1 พงศกษัตริย์ 18:22

เมื่อเครื่องบูชาของเอลียาห์ถูกเผาผลาญด้วยไฟที่ลงมาจากฟ้าสวรรค์แล้ว ท่านก็ติดตามประหารผู้เผยพระวจนะของพระบาอัลทั้งสี่ร้อยห้าสิบคนด้วยมือของท่านเอง

เอลียาห์กล่าวแก่พวกเขาว่า “จงจับบรรดาผู้เผยพระวจนะแห่งพระบาอัลไว้ อย่าให้สักคนหนีหนีไปได้” และพวกเขาก็จับไว้ แล้วเอลียาห์พาพวกเขาไปที่ลำธารคีโชน และประหารพวกเขาที่นั่น 1 พงศกษัตริย์ 18:40

บาอัลเป็นเทพเทียมเท็จฝ่ายชาย และผู้พยากรณ์แห่งปาเสารูปเคารพทั้งสี่ร้อยคน ซึ่งยังคงอยู่กับเยเซเบล กินอาหารที่โต๊ะของนางในกรุงสะมาเรียน เป็นผู้พยากรณ์ของเทพฝ่ายหญิง คือ อชทาโรท เทพฝ่ายหญิงนั้นรอดพ้นจากการสังหารผู้พยากรณ์บนภูเขาคาร์เมลโดยเอลียาห์

“ประชาชนบนภูเขากราบลงด้วยความหวาดกลัวและความยำเกรงต่อพระเจ้าผู้ทรงมองไม่เห็น พวกเขาไม่อาจทนมองไฟอันเจิดจ้าและเผาผลาญซึ่งถูกส่งลงมาจากสวรรค์ได้ พวกเขากลัวว่าตนจะถูกเผาผลาญเพราะการละทิ้งความเชื่อและบาปของตน พวกเขาร้องออกมาพร้อมกันเป็นเสียงเดียว ซึ่งก้องกังวานไปทั่วภูเขาและสะท้อนลงไปถึงที่ราบเบื้องล่างอย่างชัดเจนน่าสะพรึงกลัวว่า ‘พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า; พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า’ ในที่สุดอิสราเอลก็ถูกปลุกให้ตื่นและไม่ถูกหลอกลวงอีกต่อไป พวกเขามองเห็นบาปของตนและเห็นว่าพวกเขาได้ลบหลู่พระเจ้าอย่างใหญ่หลวงเพียงใด ความโกรธของพวกเขาถูกปลุกเร้าขึ้นต่อบรรดาผู้พยากรณ์ของพระบาอัล ด้วยความหวาดสะพรึงอย่างยิ่ง อาหับและปุโรหิตของพระบาอัลได้เห็นการสำแดงอันน่าอัศจรรย์แห่งฤทธิ์อำนาจของพระยาห์เวห์ และอีกครั้งหนึ่ง ก็ได้ยินเสียงของเอลียาห์กล่าวแก่ประชาชนด้วยถ้อยคำคำสั่งอันน่าตกตะลึงว่า

‘จงจับบรรดาผู้พยากรณ์ของพระบาอัลไว้ อย่าให้สักคนเดียวหนีไปได้’ และประชาชนก็พร้อมที่จะเชื่อฟังถ้อยคำของเอลียาห์ พวกเขาจับบรรดาผู้พยากรณ์เท็จซึ่งได้ล่อลวงพวกเขา และพาพวกนั้นไปยังลำธารคีโชน และที่นั่น เอลียาห์ได้สังหารปุโรหิตผู้บูชารูปเคารพเหล่านี้ด้วยมือของตนเอง” Review and Herald, October 7, 1873.

ภูเขาคารเมลเป็นแบบอย่างของกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งจะมาถึงในไม่ช้าในสหรัฐอเมริกา เมื่อนั้นเองธงหมายของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน (ซึ่งเอลียาห์เป็นแบบอย่าง) จะถูกยกขึ้น ที่นั่นเองเขาแห่งโปรเตสแตนต์แท้จะปรากฏอย่างเด่นชัด ตรงกันข้ามกับเขาแห่งโปรเตสแตนต์ปลอม ผู้ซึ่งอยู่ในสมาเรีย กำลังกินอาหารของเยเซเบล ที่นั่นเองเขาแห่งพรรครีพับลิกันซึ่งได้กลายเป็นเขาแห่งหังคริสตจักรและรัฐในช่วงที่นำไปสู่ภูเขาคารเมล ก็จะถึงจุดจบของตนในฐานะอาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ แล้วสิ่งที่เหลืออยู่คืออาหับ กับประชาชาติสิบเท่าของเขา และเยเซเบล ผู้ซึ่งได้ซ่อนตัวอยู่ในสมาเรีย ขณะที่นางร่วมรับประทานอาหารกับพวกโปรเตสแตนต์ผู้ละทิ้งความเชื่อ อาณาจักรที่หกสิ้นสุดลงแล้ว และจากนั้นฝนก็จะมาอย่างไร้ขีดจำกัด

ในงานเลี้ยงวันประสูติของเฮโรด เอลียาห์ซึ่งเป็นสัญลักษณ์โดยยอห์นผู้ให้บัพติศมา อยู่ในคุกของโรมกำลังรอคอยการช่วยกู้หรือความตาย ไม่มีบรรดาผู้เผยพระวจนะของพระบาอัลที่ทำการเดินรำแห่งการล่อลวงให้สำเร็จ มีเพียงซาโลเม ธิดาของเยเซเบลเท่านั้น เฮโรดและสหายฝ่ายราชสำนักของเขามีนเมาด้วยเหล้าองุ่นแห่งบาบิโลน เพราะวันประสูติของเขายังเป็นสัญลักษณ์แทนกฎหมายวันอาทิตย์ด้วย และบรรดาประชาชาติทั้งสี่ก็ได้เริ่มดื่มเหล้าองุ่นแห่งบาบิโลนเมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 ก่อนหน้ากฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งจะมาถึงในไม่ช้านานนั้นมากนัก

หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ ข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ มีอำนาจยิ่งใหญ่ และแผ่นดินโลกก็สว่างไสวด้วยรัศมีของท่านนั้น และท่านร้องประกาศด้วยเสียงอันดังกล่าวว่า “บาบิโลนมหานครนั้นพินาศแล้ว พินาศแล้ว และได้กลายเป็นที่สังหารของพวกปีศาจ เป็นที่คุมขังของวิญญาณโสโครกทุกชนิด และเป็นกรงของนกทุกชนิดที่ไม่สะอาดและน่ารังเกียจ เพราะประชาชาติทั้งปวงได้ดื่มเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธจากการล่วงประเวณีของนาง และบรรดาภคินีแห่งแผ่นดินโลกได้ล่วงประเวณีกับนาง และบรรดาพ่อค้าแห่งแผ่นดินโลกก็มั่งคั่งขึ้นด้วยความฟุ่มเฟือยอย่างสิ้นเหลือของนาง” วิวรณ์ 18:1-3

ข้อพระคัมภีร์ทั้งสามข้อนี้ได้สำเร็จแล้วเมื่ออาคารใหญ่โตของนครนิวยอร์ก คือหอคอยแฝดทั้งสอง ถูกทำให้พังทลายลงด้วยพระหัตถ์และตะตองของพระเจ้า

“บัดนี้มิคาคกล่าวที่ข้าพเจ้าได้ประกาศหรือว่า นครนิวยอร์กจะถูกกวาดล้างไปด้วยคลื่นยักษ์น้ำทะเล? เรื่องนี้ข้าพเจ้าไม่เคยกล่าวเลย ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า เมื่อข้าพเจ้ามองดูอาคารใหญ่โตที่กำลังก่อสร้างขึ้นที่นั่น สูงขึ้นเป็นชั้นแล้วชั้นเล่า ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า ‘จะมีเหตุการณ์อันน่าสะพรึงกลัวเพียงใดเกิดขึ้น เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงลุกขึ้นเพื่อเขย่าแผ่นดินโลกอย่างรุนแรงยิ่ง! แล้วถ้อยคำในวิวรณ์ 18:1-3 จะสำเร็จเป็นจริง’ บทที่สิบแปดทั้งหมดของพระธรรมวิวรณ์เป็นคำเตือนถึงสิ่งที่จะมาถึงเหนือโลก แต่ข้าพเจ้าไม่มีความกระฉ่างเฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับสิ่งที่จะมาถึงเหนือนครนิวยอร์ก เว้นแต่ข้าพเจ้ารู้ว่า สักวันหนึ่งอาคารใหญ่โตที่นั่นจะถูกทำลายลงด้วยการพลิกผันและความล้มโดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า จากความกระฉ่างที่ประทานแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทราบว่าคุณพินาศอยู่ในโลก เพียงพระวจนะคำเดียวจากองค์พระผู้เป็นเจ้า

เพียงการสัมผัสครั้งเดียวแห่งฤทธิ์เดชอันทรงมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์
สิ่งก่อสร้างอันมหึมาเหล่านี้ก็จะพังทลายลง
จะมีเหตุการณ์เกิดขึ้นซึ่งความน่าสะพรึงกลัวของมันเป็นที่เราไม่อาจจินตนาการได้” Review and Herald, July 5, 1906.

กฎหมายวันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึงในไม่ช้านี้ ถูกแทนไว้โดยเสียงที่สองแห่งวิวรณ์บทที่สิบแปด และมันเป็นตัวแทนของภูเขาคาร์เมลของอาหับ และงานเลี้ยงวันประสูติของเฮโรด เฮโรเดียส ซึ่งก็คือเยเซเบลด้วย มิได้ปรากฏอยู่ในงานเลี้ยงอันมีนเมาของเฮโรด เช่นเดียวกับที่เยเซเบลไม่อยู่ ณ ภูเขาคาร์เมล จนกระทั่งถึงกฎหมายวันอาทิตย์ นางได้ถูกลี้ภัยไปตลอดช่วงเจ็ดสิบปีเชิงสัญลักษณ์แห่งการครอบครองของสัตว์ร้ายจากแผ่นดินโลก คืออาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ เมื่อเยเซเบลได้รับบาดเจ็บถึงตายในปี 1798 และ 1799 อาณาจักรที่หก (สหรัฐอเมริกา) ก็เริ่มวาระของตนในฐานะอาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ เมื่ออาณาจักรที่หกสิ้นสุดลง แล้วนางก็กลับมาและเริ่มร้องเพลงของนาง และกระทำการล่วงประเวณีกับบรรดาประชาชาติทั้งสิบบนแผ่นดินโลก

บทเพลงแห่งการล่วงประเวณีและเหล่าอองุ่นของนางได้ถูกริเริ่มขึ้นในเชิงพยากรณ์เมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 แต่สิ่งนั้นเป็นเพียงช่วงเวลาแห่งการเตรียมการเท่านั้น ดั่งที่ได้มีการเป็นภาพแทนไว้โดยระยะเวลาสามสิบปีตั้งแต่ ค.ศ. 508 ถึง ค.ศ. 538 ซึ่งเป็นครั้งแรกที่นางได้ขึ้นครองบัลลังก์ จนกระทั่งถึงกฎหมายวันอาทิตย์ เมื่ออาณาจักรที่หกถูกประหารโดยนํ้ามือของเอลิยาห์ นางได้ถูกซ่อนไว้ในสระมาเรีย ถึงจุดนั้น ยอห์นผู้ให้บัพติศมากำลังถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำของนาง คอยการช่วยให้พ้นหรือไม่ก็ความตาย

เฮโรดและบรรดาสหายผู้สูงศักดิ์ของเขามีเมตตาด้วยเหล่าอองุ่นแห่งบาบิโลน เมื่อซาโลเม ธิดาของเฮโรเดียส (เยเซเบล) แสดงการเต้นรำอันยั่วยวนอย่างยิ่งของนาง และเฮโรดก็สำแดงความใคร่และความปรารถนาอันเป็นการร่วมประเวณีในสายโลหิตของตน เขาหลงใหลอย่างสิ้นเชิงต่อการยั่วยวนทางเพศของบุตรสาวเลี้ยงของตน และถวายแก่นางถึงกึ่งหนึ่งแห่งอาณาจักรของเขา

ครั้นถึงวันอันเหมาะสม เมื่อเฮโรดทรงจัดงานเลี้ยงในวันประสูติของพระองค์แก่พวกขุนนาง นายทหารชั้นผู้ใหญ่ และบรรดาผู้ที่มีเกียรติในแคว้นกาลิลี และเมื่อบุตรของเฮโรเดียสผู้นั้นเข้ามาเต้นรำ เป็นที่พอพระทัยแก่เฮโรดและบรรดาผู้ที่นั่งร่วมสำรับกับพระองค์ กษัตริย์จึงตรัสแก่หญิงสาวนั้นว่า “เจ้าปรารถนาสิ่งใด ก็จงขอจากเราเถิด แล้วเราจะให้สิ่งนั้นแก่เจ้า” และพระองค์ทรงปฏิญาณแก่นางว่า “สิ่งใดก็ตามที่เจ้าจะขอจากเรา เราจะให้แก่เจ้า แม้ถึงกึ่งหนึ่งแห่งอาณาจักรของเรา” นางจึงออกไปถามมารดาว่า “ข้าพเจ้าควรขอสิ่งใด” มารดาจึงบอกว่า “ศิระของยอห์นผู้ให้บัพติศมา” แล้วนางก็รีบเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ในทันที ทูลขอว่า “ข้าพเจ้าประสงค์ให้พระองค์ทรงมอบศิระของยอห์นผู้ให้บัพติศมาแก่ข้าพเจ้าเดี๋ยวนี้ บเนถาด” กษัตริย์ก็ทรงเป็นทุกข้ออย่างยิ่ง แต่เพราะเห็นแก่คำปฏิญาณของพระองค์ และเห็นแก่ผู้ที่นั่งร่วมสำรับด้วยกัน พระองค์จึงไม่ทรงปฏิเสธนาง ในทันใดนั้น กษัตริย์ก็ทรงส่งเพชฌฆาตไป และมีพระบัญชาให้นำศิระของเขามา เพชฌฆาตจึงไปตัดศิระเขาในคุก และนำศิระนั้นมาใส่ถาด มอบให้แก่หญิงสาว และหญิงสาวก็นำไปให้มารดาของตน มาระโก 6:21-28.

เสียงแรกของวิวรณ์บทที่สิบแปดดังขึ้นเมื่อวันที่ 11 กันยายน 2001 และเสียงที่สองจะดังขึ้นเมื่อกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งใกล้จะมาถึงนั้นมาถึง ในประวัติศาสตร์ที่เป็นภาพแทนไว้ในยอห์นบทที่หก เสียงแรกของปี 2001 คือพระสุรเสียงของพระคริสต์ที่ทรงแจ้งแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่าพวกเขาจะต้องกินเนื้อของพระองค์และดื่มโลหิตของพระองค์

เพราะพระองค์ทรงเป็นชนมบังแต่จากสวรรค์ ช่วงเวลานั้นเริ่มต้นขึ้นในกาลิลีและสิ้นสุดลงด้วยการชำระบรรดาสาวกของพระองค์ที่หันเหไปจากพระองค์ในยอห์นบทที่หก ข้อหกสิบหก ประวัติศาสตร์นั้นเริ่มต้นที่กาลิลีด้วยการทดสอบด้านอาหาร และสิ้นสุดลงที่การบังคับใช้เครื่องหมายของสัตว์ร้าย ดังที่เป็นภาพต้นแบบโดยจำนวนแห่งชื่อของสันตะปาปา ซึ่งคือ หก หก หก กาลิลีหมายถึง "จุดเปลี่ยน" และวันที่ 11 กันยายน 2001 ก็เป็น "จุดเปลี่ยน" เชิงพยากรณ์ (กาลิลี) และวันคล้ายวันประสูติของเฮโรดก็เกี่ยวข้องกับผู้นำของกาลิลี พระสุรเสียงในตอนต้นของวิวรณ์บทที่สิบแปด และพระสุรเสียงในตอนปลายของวิวรณ์บทที่สิบแปด ต่างก็ถูกแสดงแทนโดยกาลิลี ซึ่งเป็นจุดเปลี่ยน.

"มีบทเรียนที่พึงเรียนรู้จากประวัติศาสตร์แห่งอดีต; และความสนใจถูกเรียกร้องมายังสิ่งเหล่านี้ เพื่อว่าทุกคนจะได้เข้าใจว่าพระเจ้าทรงกระทำงานตามแนวทางเดียวกันในบัดนี้ดังที่พระองค์ได้ทรงกระทำมาโดยตลอด พระหัตถ์ของพระองค์ปรากฏให้เห็น ในพระราชกิจของพระองค์และท่ามกลางบรรดาประชาชาติในเวลานี้ เช่นเดียวกันทุกประการกับที่ได้เป็นมาเสมอ นับตั้งแต่ครั้งแรกที่ชาวประเสริฐถูกประกาศแก่อาดัมในสวนเอเดน "

"มีช่วงเวลาอันเป็นจุดหักเหในประวัติศาสตร์ของบรรดาประชาชาติและของคริสตจักร ในพระญาณสอดส่องของพระเจ้า เมื่อวิกฤตการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้มาถึง ความสว่างสำหรับเวลานั้นก็จะถูกประทานให้ หากได้รับไว้ ก็จะมี ความก้าวหน้าฝ่ายจิตวิญญาณ แต่หากถูกปฏิเสธ ความเสื่อมถอยฝ่ายจิตวิญญาณและความพินาศย่อยยับก็จะติดตามมา องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเปิดเผยไว้ในพระวจนะของพระองค์ถึงงานรुकึบของชาวประเสริฐ ดังที่ได้ดำเนินมาแล้วในอดีต และจะดำเนินต่อไปในอนาคต กระทั่งถึงความขัดแย้งครั้งสุดท้าย เมื่ออำนาจฝ่ายฆาตนาจะกระทำการเคลื่อนไหวอันนำพิศวงเป็นครั้งสุดท้าย" Bible Echo, August 26, 1895.

กาลิลีในปี 2001 และกาลิลีในช่วงกฎหมายวันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึง ในไม่ช้า เป็นเครื่องบ่งชี้ว่าเมื่อใดความสว่างแห่งฝนชุกปลายฤดูจะถูกเทลงมา ในปี 2001 นั้นเป็นการเพลงมาอย่างมีขอบเขตจำกัด แต่ในเสียงที่สองนั้นจะถูกเพลงมาอย่างไร้ขอบเขต ดังที่เป็นภาพแทนโดยการหลั่งลงมาอย่างมหาศาลหลังจากเอลิยาห์ซึ่งหารบรรดาผู้เผยพระวจนะของพระบาอัล ซึ่งเกิดขึ้นในงานเลี้ยงวันประสูติของเฮโรด วันประสูติของเฮโรดบ่งชี้ถึงการกำเนิดของอาณาจักรที่เจ็ดแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ ซึ่งเกิดขึ้นทันทีภายหลังการตายของอาณาจักรก่อนหน้านี้ สหรัฐอเมริกาเริ่มครอบครองอำนาจในปี 1798 ณ การตายของอาณาจักรที่ห้า และเมื่อถึงการตายของบรรดาผู้เผยพระวจนะของพระบาอัล วันประสูติของอาณาจักรที่เจ็ดก็มาถึงแล้ว อาณาจักรที่เจ็ดนั้นเป็นภาพแทนโดยอาณาจักรฝ่ายเหนือสิบเผ่าของอาหับ และโดยเฮโรด ผู้เป็นตัวแทนของอาณาจักรฝ่ายเหนือสิบเผ่าแห่งโรมนอกศาสนา

และเขาสิบเขาที่ท่านเห็นบนสัตว์ร้ายนั้น จะเกลียดชังหญิงแพศยานั้น และจะทำให้นางรกร้างและเปลือยเปล่า และจะกินเนื้อของนาง และจะเผานางด้วยไฟ เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงบันดาลให้เขาทั้งหลายมีใจที่จะกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ และให้พร้อมใจกัน และมอบอาณาจักรของตนแก่สัตว์ร้าย จนกว่าพระวจนะของพระเจ้าจะสำเร็จ และหญิงซึ่งท่านเห็นนั้นคือมหานครนั้น ซึ่งครอบครองเหนือบรรดาภคัษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก วิวรณ์ 17:16-18

เฮโรดตกลงที่จะกระทำตามคำปฏิญาณที่เขาได้ให้ไว้กับซาโลเม และมอบศีรษะของยอห์นแก่เธอ และคำปฏิญาณของเขานั้นถูกพรรณนาว่าได้ถึงครึ่งหนึ่งของอาณาจักรของเขา

กษัตริย์ทั้งสิบแห่งสหประชาชาติ แม้จะเกลียดชังหญิงแพศยา
ก็ตกลงยกอาณาจักรที่เจ็ดของตนให้แก่ศิระที่แปด ซึ่งเป็นหนึ่งในเจ็ดศิระก่อนหน้านั้น
พวกเขาตกลงกับอาณาจักรหนึ่งซึ่งตั้งอยู่บนหลักการของการรวมรัฐทั่วโลกเข้ากับคริสตจักรทั่วโลกของนาง
แต่การสมรสนั้นเป็นการสมรสแบบลาติน มิใช่การสมรสแบบอังกฤษ
เพราะการสมรสของพวกเขาถูกพรรณาโดย "หญิงนั้น" ซึ่งครอบครอง "เหนือบรรดากษัตริย์"
ในการสมรสแบบลาติน ครอบครัวยังคงใช้นามสกุลของฝ่ายหญิง มิใช่ของฝ่ายชาย
และชื่อของการสมรสสองลักษณะนี้เป็นองค์ประกอบสำคัญของเรื่องราวเชิงพยากรณ์นั้น

"บรรดากษัตริย์ ผู้ปกครอง และเจ้าเมืองทั้งหลาย ได้ประทับตราของปฏิปักษ์พระคริสต์ไว้บนตนเอง และถูก
พรรณาเป็นพยานาซึ่งออกไปทำสงครามกับบรรดาวิสุทธิชน—กับผู้รักษาพระบัญญัติของพระเจ้าแล
มีความเชื่อของพระเยซู" Testimonies to Ministers, 38.

เราจะศึกษาต่อในบทความถัดไป।

พระวณะซึ่งอิสยาห์บุตรของอามอสได้เห็นเกี่ยวกับยูดาห์และเยรูซาเล็ม และในวาระสุดท้ายจะบังเกิดขึ้นว่า
ภูเขาแห่งพระนิเวศของพระยาห์เวห์จะได้รับการสถาปนาไว้บนยอดแห่งบรรดาภูเขา
และจะถูกยกขึ้นเหนือเนินเขาทั้งหลาย; และประชาชาติทั้งปวงจะหลังไหลเข้ามายังภูเขานั้น
และชนชาติเป็นอันมากจะพากันมาและกล่าวว่า มาเถิด ให้เราทั้งหลายขึ้นไปยังภูเขาแห่งพระยาห์เวห์
ยังพระนิเวศแห่งพระเจ้าของยาโคบ; และพระองค์จะทรงสอนเราถึงบรรดามรรคาของพระองค์
และเราจะดำเนินในวิถีทั้งหลายของพระองค์ เพราะว่าธรรมบัญญัติจะออกมาจากศิโยน
และพระวณะของพระยาห์เวห์จากเยรูซาเล็ม.... และในวันนั้น หญิงเจ็ดคนจะยึดชายคนเดียวไว้
พลางกล่าวว่า เราจะกินอาหารของเราเอง และสวมใส่เครื่องนุ่งห่มของเราเอง:
ขอเพียงให้เราได้ถูกเรียกด้วยนามของท่าน เพื่อจะลบความอดสูของเราเสีย ในวันนั้น
หน่อแห่งพระยาห์เวห์จะงดงามและรุ่งโรจน์
และผลแห่งแผ่นดินจะเลิศและงามสง่าสำหรับบรรดาผู้ที่รอดพ้นแห่งอิสราเอล และจะบังเกิดขึ้นว่า
ผู้ที่เหลืออยู่ในศิโยน และผู้ที่ยังคงอยู่ในเยรูซาเล็ม จะถูกเรียกว่าบริสุทธิ์
คือทุกคนที่มีชื่อเขียนไว้ท่ามกลางผู้มีชีวิตในเยรูซาเล็ม
เมื่อพระยาห์เวห์ทรงชำระความโสโครกของธิดาแห่งศิโยนออกเสีย
และทรงชำระโลหิตแห่งเยรูซาเล็มจากท่ามกลางนครนั้น ด้วยจิตวิญญาณแห่งการพิพากษา
และด้วยจิตวิญญาณแห่งการเผาผลาญ อิสยาห์ 2:1–3, 4:1–4